

(Mt5,1-12a) A lelki életünk utazás a bűnből az életszentségre. A lelki mesterek szerint ez az utazás három részből áll. Különböző szentek másképpen írják le ezt a hármas felosztást. Szienai Szt. Katalin szerint a kezdők átölelik a megfeszített Krisztus lábát. A jártasabb lelkek az átdöfött oldaláról elmélkednek, míg a tökéletes lelkek szájoncsókolják a megfeszített üdvözítőt. Az ember elfogadhat egy más, a Szt. Ágoston szerinti megkülönböztetést. Eszerint a kezdők hajlandók feladni a bűnt, de még nem hajlandók önmaguk feladására. A haladók arra is hajlandók, hogy feladják önmagukat. Krisztus kedvéért a felebarátaik érdekében számtalan jótettet hajtanak végre, de még nem fogadják el az üldöztetést Krisztus kedvéért. A tökéletes lelkek viszont nem csupán a bűnt és önmagukat adják fel, hanem szándékosan szenvednek Krisztusért. Valójában az efféle szenvedés végül a titkos örömmé válik.

A lelki élet hármas felosztása megnyilatkozik Krisztus földi életének hármas felosztásában. A megkeresztelkedése után Urunk 40 napig böjtölt a sivatagban, mielőtt a sátán megkísérettette volna, akit tökéletesen legyőzött. Krisztus ezen győzelme megnyilvánul abban, hogy a kezdő lélek elutasít minden szándékos bűnt. Ezután következik Urunk nyilvános működése, mikor jártában-keltében bárkiért és mindenkiért jót cselekedett. Krisztus természetfölötti jóindulata tükröződik abban, hogy a haladó lélek feladja önmagát. Urunk lemondott az önérdekéről olyan mértékben, hogy a saját rokonai már azt gondolták, hogy megromlott az ítélőképessége (lásd Mk3, 20-21). Ez a tény mutatja, hogy a tökéletes szeretet ezen második foka mennyire ritka az emberek között. A szenteket is hasonlóképpen félreértjük. Végül, Krisztus kínszenvedése és halála tükröződik abban, hogy a tökéletes lélek kész felvenni a saját keresztyét. Krisztus kedvéért Szt. Ágnes a szüzességet többre becsülte, mint magát az életet.

A nyolc boldogság talán nem foglalja magában Krisztus evangéliumának egészét, de a lelki életünket dióhéjban igen – ez pedig nem más, mint Krisztus utánzása. Urunkat követjük, mikor lélekben szegények vagyunk, tiszta a szívünk, szelídek és irgalmasok vagyunk, mikor több az okunk a sírásra, mint az ünneplésre, mikor éhezünk és szomjazzuk a szentséget, mikor békét terjesztünk viszály helyett. Ám az előbbi boldogságokat mind magába foglalja a nyolcadik, az utolsó. Ez így hangzik: „Boldogok vagytok, ha miattam gyaláznak és üldöznek benneteket, és minden rosszat rátok fognak!” Másszóval, boldogok vagytok, ha – miután ellenemondtatok a bűnnek és megtagadtátok önmagatokat – Krisztusért szenvedtek is! Szennedni elkerülhetetlen – amint egy régi egyházi ének alább idézett versszaka tanítja – hát miért ne vállaljuk önként? „Három kereszt áll a Kálvária hegyén, Egyiket választanunk kell, hát válasszunk jól; Szennednünk kell mint egy szent vagy egy bűnbánó lator, Vagy kínban örökre, mint egy elkárhozott!” (Montforti Szt. Lajos, Levél a Kereszt barátaihoz, 33). Így van. Ámen!

English / 2017 Sunday 04A

(Mt5:1-12a) The spiritual life is our journey from sin to sanctity. According to the spiritual masters, this journey is divided into three parts. Different saints describes this threefold division in different ways. For St. Catherine of Siena, beginners embrace the feet of Christ crucified. Intermediate souls contemplate His wounded side, while perfect souls kiss the lips of our crucified Savior. Alternatively, one might develop a distinction made by St. Augustine. Accordingly, beginners are willing to renounce sin, but they are not yet willing to renounce self. Intermediate souls are also willing to renounce self. They will spend themselves for Christ's sake in countless labors on their neighbor's behalf, but they don't yet welcome persecution for Christ's sake. Perfect souls in turn don't simply renounce sin and self, they also suffer willingly for Christ. Indeed, such suffering eventually becomes their secret joy.

This threefold division in the spiritual life is reflected in a threefold division in Christ's life on earth. After His baptism, our Lord fasted for 40 days in the desert prior to being tempted by Satan, whom He completely vanquished. Christ's victory over Satan is reflected in the beginner's renunciation of deliberate sin. Next comes our Lord's public ministry during which time He went around doing good for one and all alike. Christ's supernatural benevolence is reflected in the intermediate soul's renunciation of self. So completely did our Lord renounce His own self-interest on our behalf, that His own relatives actually thought that His reason was

impaired. (See Mk3:20-21) This shows how rare the perfection of this second degree of charity is among men. The saints are similarly misunderstood. Finally, Christ's passion and death is reflected in the perfect soul's readiness to embrace his own cross. St. Agnes preferred virginity for Christ's sake to life itself.

The Eight Beatitudes may not sum up Christ's entire gospel, but they do sum up our spiritual life in a nutshell – which is nothing other than the imitation of Christ. We imitate our Lord when we are poor in spirit, pure in heart, meek and merciful, when we find more cause to mourn here below than to celebrate, when we hunger and thirst for holiness, when we spread peace rather than discord. However, these preceding beatitudes themselves are all summed up by the eighth and final one – even as the first two degrees of holiness are virtually contained within the third. The eighth beatitude reads as follows: “Blessed are you when men revile you and persecute you and utter all kinds of evil against you falsely on my account!” In other words, blessed are you when – having rejected sin and self – you also suffer for Christ's sake! Suffering is inevitable – as the following verse of an old hymn teaches – so why not embrace it willingly? “Three crosses stand on Calvary's height; One must be chosen, so choose aright; You must suffer like a saint or repentant thief, Or like a reprobate, in endless grief.” (St. Louis de Montfort, “Letter to Friends of the Cross,” 33) So it is. Amen!